

Ema a jednorožec

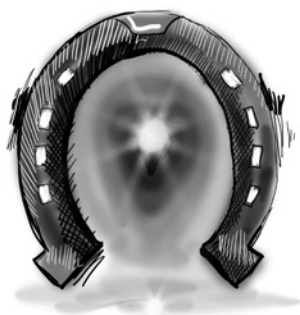
Zlatý princ

Oldřiška Ciprová
Ilustrace Lenka Němcová

bambóok

bamb**oo**k

První kapitola

Ema se nešťastně převrátila na posteli, jako tu noc už asi po sté. Trochu nabroušeně nahmatala mobil na nočním stolku u postele a stisknutím tlačítka rozsvítila displej, aby se podívala, kolik je hodin. Podrážděně odfoukla – bylo už půl třetí a ona ještě nezamhouřila oka. Poslední dobou se jí to stávalo často. V noci Ema zírala do stropu a ráno pak nebyla k použití.

Co se to se mnou děje? pomyslela si a odevzdaně odložila telefon zpět na stolek.

Enma

Poslední rok byl pro ni dost náročný. Byla Vyvolenou strážkyní Říše snů a jako taková musela udržovat v Říši rovnováhu a pořádek. Jenže to se začínalo měnit.

Keira, jednorozec z Říše snů a Emina kamarádka, potřebovala Vyvolenou stále častěji. Jeden by si pomyslel, že poté, co jednorozčí slečna s válečným ořem Conallem založila rodinu a narodilo se jim hříbátko Aurus, se bude s Emou vídat už jen zřídka. Opak však byl pravdou.

Hříbě, které vzniklo spojením kouzelného jednorozce a válečného koně, bylo totiž zázračné. Nejen pro nádhernou zlatou barvu a diamantový roh, ale hlavně kvůli jeho ohromné síle. A ta neustále rostla a občas se zdála nezvladatelná.

Rovnováha v Říši snů byla narušená, to Ema jasně cítila. A teď kvůli tomu nespala, a nemohla se tak do Říše dostat.

Byl to začarovaný kruh.

„Aurísku, Aurísku,“ zašeptala unavená Ema nešťastně do tmy, „co si s tebou počneme?“ vzdychla odevzdaně. Najednou jako by vzduch v ložnici zhoustl.

„Ty nic,“ zaslechla ve tmě skřípavý hlas. Byl to velmi tichý šepot, přesto si byla Vyvolená jistá, že slyšela dobře.

„Co...?“ Emě hrůzou naskočila husí kůže. Okamžitě se na posteli posadila.

„Nic nezmůžeš,“ ozvalo se jí vedle ucha tak blízko, že jen vyděšeně vyjekla.

Třesoucí se rukou sáhla po vypínači na lampičce u postele. Celou místnost okamžitě zaplavilo jasné světlo a Ema musela rychle přimhouřit oči.

Se zatajeným dechem se rozhlédla po svém pokoji. Kromě ní tu ale nikdo nebyl. Ema ještě jednou přelétla místnost pohledem. Velmi pomalu si lehla, ale radši nechala lampičku rozsvícenou. Opatrně zavřela oči a nic se nestalo. Žádný hlas.

„Asi se mi něco zdálo,“ pomyslela si Ema.

„Tobě už se nikdy nic zdát nebude,“ rozlehl se pokojem zase ten děsivý hlas. A světlo zhaslo.

